

POUTNÍK

ROČNÍK XXII
PROSINEC 2018

TOLLE ET LEGE – VEZMI A ČTI

Papež František často nabádá k tomu, abychom s sebou nosili evangelium: „Proč číst Bibli? Je tak důležité přečíst si během dne jeden úryvek z evangelia! Proč? Abychom se ho naučili nazpaměť? Ne. Ale abychom našli Ježíše, protože Ježíš je přítomen právě ve svém slově, ve svém evangeliu. Pokaždé, když čtu evangelium, nacházím Krista. Zvykněte si proto denně číst jednu i maličkou pasáž z evangelia a stále s sebou noste nějaké vydání evangelia, abyste jej mohli číst.“

Papež dává velmi prostý, avšak zároveň účinný recept: vzít a číst. Číst tak, jak umím a časem se to bude postupně zlepšovat a zdokonalovat. Všichni máme jednu základní zkušenost: to, co máme před očima, zpravidla ovlivňuje naše myšlenky a touhy. Vidíme jídlo? Tak si ho vezmeme. Obdivujeme nějakou novinku u známých či v reklamě? Chceme ji mít také. Pokud ty věci nevidíme, tak na ně často nemáme ani pomyslení.

Možná, že známe dramatický životní příběh sv. Augustina. Přece jen stojí za to si připomenout jeden moment z jeho procesu obrácení. Jednou se sám procházel po zahradě a uslyšel záhadný hlas: nevěděl, odkud přicházel, nikdo u něj nebyl. A ten hlas opakoval: „Tolle et lege“ – Vezmi a čti.“ Augustin měl u sebe Pavlovy listy, namátkou je otevřel u těchto slov: „Ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním.“ (Řím 13,13-14).

Tato slova padla na půdu jeho srdce, pronikla až do hlubin a vyvolala revoluci: dlouho váhající filosof se konečně rozhoupal ke kroku obrácení, k odložení starého života (dosud žil „ve svobodě“, užíval si života bez zábran) a k přijetí křtu, života nového.

Kdyby s sebou Augustin neměl Pavlovy listy, tak by možná musel na své obrácení čekat ještě dlouho. Bůh velmi často používá obyčejné lidské prostředky a situace! Třeba v konkrétní situaci nám připomíná určitá slova Písma: ta slova, která jsme kdysi vstřebali, se v určitém okamžiku stanou „slovy života“, „šitými na míru tedy a teď“.

Duchovní život si můžeme zbytečně komplikovat tím, že ho příliš „zduchovníme“! Tím, že nebudeme používat obyčejné lidské prostředky a dobré nápady, ale budeme čekat, že milost najednou spadne z nebe. Ano, milost padá z nebe častěji, než si myslíme, ale očekává i naši spolupráci, nastavenou dlaň. Vzpomeňme si na evangelijní příběh o rozmnožení chlebě a ryb: Ježíš si nechá nejprve přinést pár chlebě a dvě ryby! Proč? Copak nemohl nasytit zástupy bez tohoto „směšného“ příspěvku? Mohl! Ale on chtěl opět ukázat, že chce náš podíl, naši spolupráci. Nechce jednat pro nás bez nás. Stejně tak proměnění vody ve víno na svatbě v Káně: potřeboval nechat džbány naplnit vodou. Náš čas, naše obyčejné čtení Písma, naše snaha: to je tou obyčejnou vodou, kterou on sám chce proměnit v opojné víno. Nebude-li tato voda, nebude ani víno.

(z knihy Angela Scarana Modlitba s Bibli v ruce) oJ

PROGRAM NA ADVENT

Jako program na advent jsem si dala vroucné žití Slova života¹⁾ – považuji ho za obrovskou inspiraci a obnovování, ale mám v tom stále velké dluhy.

Vždycky jsem si myslela, že prokazuji svým nejbližším (manželovi, dětem) dost lásky tím, že jsem doma a snažím se o ně starat, dobře plnit své povinnosti, pečovat o pokojný a hezký domov. Časem jsem začala dělat věci automaticky (aby byly, aby vše fungovalo). K lidem „zvenku“ jsem byla jakoby vnímavější a víc připravená pomoci.

Ve Slově života jsme často vybízeni ke konkrétní lásce. To mě vyburcovalo k něčemu novému. V duchu jsem si často stavěla každého svého človíčka před oči a ptala se: „Co teď potřebuješ, jak se cítíš, co je teď pro tebe důležité, jak ti projevit lásku...?“

Začalo to být jiné. Navenek vypadalo vše stejně (chystání svačin, vaření, zašívání, uklízení, popovídání), ale zjistila jsem, že vycházím ze svých návyků řešení situací. Že méně používám slova: „Počkej, nemám čas, to je tvoje starost; nevidíš, že dělám štrůdl, teď ne...“ a více se ozývalo: „Už jdu, ukaž, pokusím se, ráda si to vyslechnu, vím, že jsi unaven, to chápu...“

Do svačiny jsem přidala drobnost, co kdo má rád (kečup, papriku), nechala jsem pečení a šla si poslechnout, čím je dítě nadšeno, zašila jsem dřív „oblíbené kalhoty“, neřekla jsem výtku, kterou jsem chtěla říct. Při konfliktu s dětmi jsem vnímala spíš bolest v očích než drzost.

Vznikaly nové situace – víc jsme se smáli, víc si rozuměli, častěji se objali.

Děkuji za tohle poznání. Protože domov je pro mě moc důležité místo a toužím být tím, kdo zde zprostředkovává Ježíše, žít se srdcem v Jeho srdci. Jenom tak si mohu v různých starostech a svých nedokonalostech zachovat v duši pokoj a radost.

D. F.

¹⁾ Slovo života – věta z Písma, kterou se v konkrétním měsíci snažíme žít

Inspirace na hřbitově

Upravuji hrob svého manžela. Kousek dál u jiného hrobu stojí starý pán. Víím, že tam leží jeho postižená vnučka, zeť a nedávno zesnulá manželka. Přichází jeho příbuzná. Pán k ní mluví velmi nahlas, takže nemohu neslyšet jeho zoufalý smutek a temné myšlenky o smrti. Neznala jsem ho z kostela, takže jsem v tichosti odešla na mši, kde jsem na něj myslela. Pak jsem si všimla, že byl také vzadu v kostele. Napadlo mě vytisknout pro něj na povzbuzení slova papeže Františka při křížové cestě v Krakově. Je to otcovské povzbuzení pro každého, v každé životní etapě i těžkosti. Vzít svůj kříž a kráčet s Kristem. Ano, také ve chvíli, kdy pohřbíme svoji drahou „polovičku“ a naše srdce krvácí.

Říkám si, že vezmu vytištěný text s sebou v neděli, třeba se naskytne možnost, jak ho pánovi předat. Zároveň nesu něco svým rodičům, jdu si tedy sednout k mému tátovi. Při pozdravení pokoje se otáčím a přímo za mnou stojí ten starý pán ze hřbitova. Tak jsem impuls dokončila a po mši jsem mu výtisk předala. Ve své bolesti byl mile překvapen.

Potkáváme se dál v kostele, zdá se mi klidnější. Můj táta si všiml, že pán, který dříve do kostela nechodíval, nyní chodí pravidelně. Bohu díky za tuto proměnu, kterou Pán vykonal třeba i skrze slova papeže Františka.

L. Č.

Soužití v bytovém domě

Bydlím v činžovním domě s 10 byty. Denně se modlím za všechny spolubydlící. V roce 2005 jsem měla podstoupit operaci kyčle, a to zrovna v době, kdy v našem činžáku prováděla stavební firma zateplení a výměny oken. Zvažovala jsem, zda nemám operaci odložit. Zmínila jsem se o tom jedné sousedce – Marii – ze stejného vchodu. Nabídla se, že pokud jí věřím, ať jí nechám klíče a ona se o vše postará. Dala jsem nejen klíče, ale i souhlas ostatním nájemníkům, aby mohli celý můj byt (WC, koupelnu...) dle potřeby používat. Všem nájemníkům toto moc pomohlo, protože nemuseli hledat zázemí mimo činžák.

Po návratu z nemocnice jsem byla k slzám dojata, protože práce byly dokončeny a celý můj byt vzorně uklizen.

Od té doby se přátelství mezi mnou a Marií prohloubilo. Věděla, že se starám o výzdobu v kostele a nabídla, že mi vždy koncem týdne doveze květiny ze své zahrady. Začala se mi také svěřovat se svými osobními problémy a já jí vždy slíbila, že se za ni budu modlit. Měla nemocnou maminku a postupně se začala se mnou modlit růženec. Také začala chodit na mše a zpívat v kostelním pěveckém sboru. Připravila se i přistoupit po delší době ke svátostem.

Za nějaký čas postihla jejího syna těžká automobilová havárie. Jeho léčení je odhadnuto nejméně na rok. Marie má stále ve mně oporu, spolu se modlíme za nemocného a také za ni, aby dokázala přijmout bolest, která ji potkala, tak jako Panna Maria provázela Ježíše na křížové cestě. Myslím, že cítí sílu modlitby, chodí teď denně na mši a mně pak nabízí doprovod domů, protože můj pohyb je již částečně omezen.

A. K.

Dárek k narozeninám

Blížila se oslava manželových šedesátin. Přemýšlela jsem, co bych mu mohla dát za dárek. Nic vhodného mě nenapadlo. Zeptala jsem se ho, co by si přál. Odpověděl, že nic. Po chvíli řekl: „Třeba sochu.“ Už dříve jsme mluvili o tom, že bychom chtěli na zahradu sochu, nejspíš Jana Nepomuckého, protože poblíž je kostelík Jana Nepomuckého. Řekla jsem, že já mu sama sochu nepořídím, že to musíme spolu. Pro mě se to zdálo neuskutečnitelné. Jak se taková socha pořizuje? A dál se zas nějaký týden nic nedělo.

Znovu jsem si na to vzpomněla a řekla si, že pro to zkusím něco udělat. Jediný a první krok, který mě napadl, bylo vzít telefon a zavolat neteri. Její tetán je malíř a třeba by mohl poradit. Jedním z tipů, který mi dal, bylo obrátit se na sochařskou školu v Hořicích. Řekla jsem manželovi, že by bylo potřeba tam zajet, ale viděla jsem, že čas letí a nikam nejedeme, tak z toho asi nic nebude. Jen tak jsem si otevřela facebook a ukázal se další krok. První, co na mě vyskočilo, byly kamenné svícny nějakého sochaře ze školy z Hořic.

„Kdo to posílá?“ Byl to náš arciděkan. Za pár dní jsme se s ním neplánovaně potkali na jedné akci města. Při té příležitosti ho manžel pozval na oslavu narozenin a já se ho zeptala na hořickou školu a sochu, kterou bychom si přáli. Všechno pak šlo velmi rychle. Protože ve vedlejší ulici už socha sv. Jana Nepomuckého byla, rozhodli jsme se pro sochu Panny Marie. Další týden přijel ředitel hořické školy s malými soškami — vzorky. Měli jsme si vybrat. Každý z nás, nezávisle na sobě, včetně arciděkana, jsme vybrali stejnou a pan ředitel byl ochotný ji do daného data udělat.

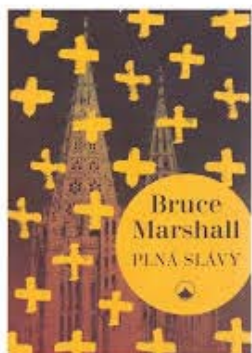
Mezitím jsem od jednoho blízkého člověka dostala SMS, že si rozhodně nepřeje sochu na naší zahradě, ať ji dáme někam ke kostelu. Nezdálo se mu to vhodné a rezolutně si za tím stál. Bylo to pro mě hodně těžké. Jeden večer před spaním jsem se modlila a vše odevzdávala a najednou jsem cítila silnou přítomnost Panny Marie, obrovskou něhu a pokoj. Ztratila jsem všechny obavy a věděla jsem, že ona to vyřeší.

Druhý den jsem se s dotýčným člověkem potkala ve městě a šla s ním kus cesty. I v této situaci jsem ho chtěla mít a mám ráda. O tom problému nemluvil a já tedy také ne. Další den mi přišla od něho SMS, bez jakéhokoli vysvětlení, že už mu ta socha nevadí. V den narozenin stála socha *Zvěstování Panny Marie* u nás na zahradě. Uvědomuji si, že to Panna Maria sama zařídila, ode mne bylo potřeba jen několik malých kroků.

B. N.

z časopisu Nové město pro Poutník vybrala -BM-

SNAŽME SE ZAMYSLET 7

Dnešní úryvek k zamyšlení je opět z knihy Bruce Marshalla „Plná slávy“; bude neradostný, jako je leckdy neradostný až smutný i náš život, obzvlášť když nám chybí snaha vžít se do problémů našich bližních. Budeme svědky tragického konce Anguse McNaba, jednoho z farníků pátera Smitha, a jeho manželky. Autorův text jsem záměrně ponechal v „syrovém“ stavu, protože jakákoliv snaha o jeho „zjemnění“ by byla na úkor naléhavosti výpovědi, kterou obsahuje.

Páter Smith přišel k Agusovu bytu právě včas, aby mohl dát podmíněné rozhršení jeho manželce Annii, kterou její muž vyhodil z okna. Klečel na dlažbě vedle jejího rozlámaného těla a pronášel nad ní šeptem svatá slova, zatímco okolo něho zevlovaly tupé nepřátelské tváře. „Snažte se vzbudit lítost,“ vyzýval krvácející maso a spleené vlasy. „Řekněte: milý Bože, který jsi sám v sobě nekonečně dobrý...“ avšak krvácející tělo a spečené vlasy mu nedávaly odpovědi, a po schodech nahoru už zatím vystupovali strážníci, aby odvedli Anguse. Toho pak věšeli roku 1927 na svátek svatého Cyrila Jeruzalémského, a tak musel páter Smith obléci bílá roucha, když šel sloužit mši a podat mu přijímání do vězeňské cely.

Angusova zpověď byla jako většina zpovědí, které už otec Smith vyslechl; dlouhá šňůra opakované vzpoury proti Bohu, svištlivý příliv a odliv pošetilých hříchů. Zpočátku byl kněz příliš vzrušen, aby dával dobrý pozor, a myslel spíš na strašnou věc, která se má mladému muži přihodit, a že on je možná za to trochu odpovědný, poněvadž řekl Angusovi tenkrát v zákopech, že svět bude po válce místem laskavým a spravedlivým a svatým, ale pak se přinutil poslouchat pozorněji, aby mohl s tím větší jistotou přiložit na rány duše svátostný balzám, až bude všechno řečeno. Neboť svět stojí na tom, jsou-li lidé dobří nebo zlí, a nikoli na výměnném obchodě a na střediscích nízkého tlaku nebo na ceně válečných půjček, jak si většina lidí v hloubi srdce dobře uvědomuje, jenomže se to bojí říci nahlas, aby se jim za to druzí nesmáli. Zatímco takto uvažoval, řinčely už venku tramvaje do bezcílnosti nového hmotného dne a roznašeč mléka prozpěvoval „Charleston, charleston, řekla mi, že neumím tančit charleston“. Když dal otec Smith Angusovi rozhršení, oblékl se a začal sloužit mši před týměž přenosným oltářem, kterého užíval za války ve Francii. Angus, který mu chtěl mermomocí ministrovat, mu odpovídal s hrubým skotským přízvukem, jenž dodával zvláštního patosu jeho latině: „Ad Deum, qui laetificat juventutem meam.“ (K Bohu, jenž obveseluje mladost mou.) A jakou radost dal Bůh Angusově mladosti? ptal se v duchu páter Smith. Angus nebyl šťastný ve válce a nebyl šťastný po válce, když ztratil práci a jeho coura žena chodila s jinými, sotva se k ní otočil zády. Ale byl snad Angus šťasten aspoň jako chlapec, když běhal bosky po ulicích města? Snad byl šťasten, když prodával čokoládu a cigarety v biografu signora Sarna. Snad prosákl do jeho duše aspoň odlesk barevné krásy světa: hukot moře v noci, třpyt deště na přilbě strážníkově, kroužky kadidla, rozplývající se okolo oltáře, když bylo po velké mši. V knězi se probouzel hněv proti bohatým, když si pomyslel, jak snadno se žije jim a jak nesnadné to měl Angus. Boháčům s jejich trávníky a s jejich limuzínami a s jejich konzervatořemi a s jejich koňskými dostihy je lehké mluvit o tom, co by dělali oni, kdyby byli dělníky, ale není to tak lehké pro dělníky, zvláště když nemají co dělat.

„Velebnej pane, já mám strach,“ řekl Angus, když bylo po mši.

„Anguse, až přijdou pro tebe, řekneš: Do Tvých rukou poručím ducha svého. Pane Ježíši, přijmi duši mou,“ řekl kněz.

„Velebnej pane, to není žádná spravedlivost,“ řekl Angus. „Byla to ničemná špinavá ženská a zasloužila si, co dostala, a já to nesnesu jenom tak.“

„Anguse, nebude na Božím světě pokoj, dokud se mezi lidmi nerozšíří nakažlivý zvyk, aby přijímali věci trpělivě,“ řekl kněz.

„Povídám vám, že já to nepřijmu jenom tak,“ začal křičet Angus. „To není správný, to není žádná spravedlivost! Já sem se bil ve válce, válel sem se dlouhý čtyři léta v blátě a v krvi, vítr mi jezdil po břiše jako psí čumák, a mé boty šlapaly po vnitřnostech mrtvech, který páchli jako kanály. Chlapi, který zůstali pěkně doma v postelích, nejprve říkali, že ti mrtví si dobyli nesmrtelné slávy, že jejich jména budou zapsána červenejme a zlatejma písmenama na zlatejch deskách. Já sem si taky dobyl nesmrtelný slávy, mé jméno by taky mělo bejt zapsáno na zlatej desce, aby si je mohli lidi přečíst, protože i mé vnitřnosti mohly ležet někde na dně zákopu, roztažený a studený, a druzí po nich mohli šlapat. Když sem ale přišel domů, zapomněli už lidi na válku, zapomněli na chudáky chlapce, který se v ní bily a umírali a vylévali za ně všecku svou krev; jenže chlapi, který zůstali přes válku doma, už neleželi v postelích, ale třeli si břicha o namalovaný holky v tanečních lokálech. Co sem dostal za to, že sem vydával v nebezpečí život, a za to, že mám ránu v rameni? Já sem se netahal s holkama, aspoň ne s těma nestydama, co ohrnujou napudrovaný nosy a balí si zadnici do hedvábí a smrdí levandulí a kolínskou vodou. Dostal sem práci za třicet koulí tejdne, a k tomu Anny Rooneyovou s velikejma kejtama a širokou žabí hubou – aspoň když mě signor Sarno vysypal, měla hubu jako žába. A přece sem ji měl rád, velebnej pane, měl sem ji rád, protože sem myslel, že je jenom má. Proto sem chodil v blátě a v břechce po ulicích a prodával sem kaničky do bot a sirky, ať byl vítr nebo přšelo nebo padal sníh. Proto sem lezl do tolika schodů a nabízel sem tužky kancelářskejm škrabákům s drzejma očima a s velikejma fifákama, který se čerta staraj o to, z kolika našich chlapců hnijou kosti na flanderskejch polích, jenom když oni sami sou živí a zdraví a můžou křivit na druhý svý čmuchavý ksichty. A ta kurva líhala celej ten čas se svým smradlavým masem v náručí druhejch a její krásný žlutý vlasy byly roztažený po podušce a šeptala každému do uší stejný sladký a horký věci jako mně. To není žádná spravedlivost, povídám vám.“ Když ze sebe vysypal všecek ten jed, vrhl se s pláčem knězi do náruče.

„Velebnej pane, já mám strach,“ opakoval.

„Anguse, nesmíš tak mluvit,“ řekl kněz. „Pamatuj, že jsi ve stavu milosti, ale že ji můžeš ztratit, než se naděješ, nenecháš-li toho. Nezapomínej, co znamená být křesťanem, Anguse. Nikdo nikdy neřekl, že křesťanství je náboženství snadné, nýbrž nesnadné. Svět tomu nechce rozumět, a přece nám to přišel oznámit sám náš Pán Ježíš. Jemu se také zdálo nesnadné umřít. Snaž se mu podobat, Anguse. Snaž se trochu pochopit, co znamená mystické připodobnění.“ Mluvil rychle, protože věděl, že čas kvapí. „Vzbud’ lítost za hříchy celého života, Anguse. Řekni Bohu, že je ti líto, že nepochopil líp, co od tebe žádal. Řekni: Do tvých rukou...“ ale vtom už otočil strážný v zámku klíčem.

Těch, kteří viděli Angusa umírat, bylo jenom několik: státní prokurátor, několik úředníků, lékař, strážník, kat, všichni čistě oblečení a ctihodní v svých botách, ale kněz se na ně nedíval, protože musel držet před Angusem kříž a domlouvat mu, aby poručil svou duši Pánu Ježíši. Když bylo po všem, dal jeho tělu poslední pomazání; dřív to nemohl udělat, protože Angus nebyl v technickém nebezpečí smrti. Potom vyšel ven, do smutného slunečního světla, kde už policajt přibíjel na dveře vězení oznámení o Angusově smrti. Houf lidských krkavců, kteří se shromáždili před vraty věznice, dělal knězi cestu. Páter Smith mezi nimi upozoroval radního Thompsona, který před ním kupodivu smekl klobouk. Páter Smith mu poděkoval smeknutím a potom pospíchal do kostela, protože kanovník Bonnyboat slíbil, že bude sloužit o devíti mši svatou za pokoj duše Angusovy.

Příští zamyšlení bude také o umírání a smrti, ale s úplně jiným koncem. A přestože tam zaznějí také trochu ostřejší slova, bude spíše úsměvné.

pro Poutník zpracoval Zdeněk Ježek

SMÍRNÁ POUŤ ZA POTRACENÉ DĚTI, JEJICH RODIČE A LÉKAŘE

**SVÁTEK SVATÝCH MLÁDÁTEK
PÁTEK 28. PROSINCE 2018, PRAHA**

- 11:00 REQUIEM ZA NENAROZENÉ DĚTI U PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA
MŠI SVATOU CELEBRUJE BISKUP VÁCLAV MALÝ
- 12:00 PĚŠÍ POUŤ PŘES PETŘÍN
- 12:45 OBČERSTVENÍ V REFEKTÁŘI BRATŘÍ KAPUCÍNŮ
- 14:00 MODLITBA V LORETĚ
- 15:00 MODLITBA U HROBU SV. NORBERTA NA STRAHOVĚ

PRO VYTRVALCE:

- 16:15 MODLITBA ZA NÁROD VE SVATOVÁCLAVSKÉ KAPLI

V ČESKÉ REPUBLICE BYLO V ROCE 2017 USMRČENO PŘED NAROZENÍM 19 389 DĚTÍ

AHOJ DĚTI!

Naše dnešní prosincové setkání krásně vychází na první neděli adventní. Vůně rozsvícené svíčky hlásí neomylně začátek adventu, kouzelného předvánočního období. Všechno se chystá a připravuje, protože chceme narození Pána Ježíše opravdu krásně oslavit. Chceme mu dokořán otevřít dveře svého srdce, aby mohl vstoupit a obdarovat nás svým pokojem a milostí. Pán ťuká na dveře srdce každého člověka...

Tohle bude naše myšlenka na adventní dobu a každý den si ji připomeneme při doplňování řetězovky. Že se totiž připravujeme na návštěvu ze všech nejvzácnější a chceme ji otevřít s velkou radostí. Řetězovka zdobí vánoční stromek podobně jako řetěz z proužků barevného papíru.

Každý den doplníte řetězovku jedním slovem, až dojdete k 24. prosinci. Slova v ní se vzájemně překrývají jedním nebo dvěma písmeny (tyto kroužky jsou označeny tečkou) stejně jako jsou propojena oka řetězu nebo si můžeme představit, že se jednotlivá slova drží za ruce. ☺ Číslování začíná záměrně od dvojky, aby nám souhlasilo s datem.

2. předvánoční období
3. žádný zvuk
4. přinášíme oběť
5. očekávaný král
6. vlastnost sv. Mikuláše
7. šlépěj ve sněhu
8. potřeba k zabalení dárku
9. opak bolesti
10. tajemná věc
11. nápoj z hroznů
12. věc na výzdobu
13. slaví svátek 4. 12.
14. malý ranec
15. vánoční ryba
16. adventní písně
17. vyrobený z tylu
18. lovení ryb
19. ten, kdo nás vykoupil
20. velká skupina stromů
21. malý strom
22. vánoční písně (v 7. pádu)
23. jméno proroka
24. název dnešního dne

(Otazníček)

Pro starší:

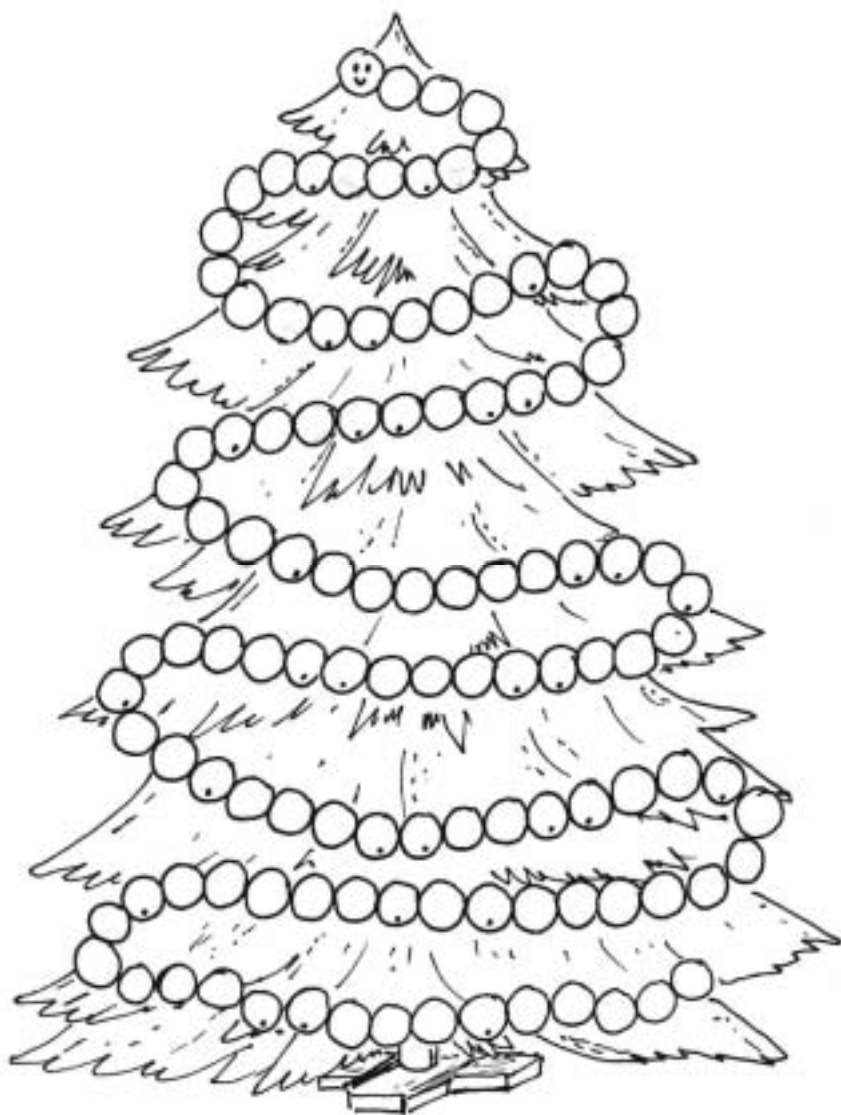
Začínáme nový liturgický rok, vstupujeme do adventu. Tento posvátný čas, který dostáváme k tomu, abychom prohloubili svůj vztah k Pánu, máme prožít radostně, radostně očekávat Kristův příchod. K radosti jsme přímo vybízeni...

Právě této výzvě věnuje Marie Svatošová pěkné zamyšlení v závěru své knihy - Máme se proč radovat:

NENÍ TO PŘEKLEP

Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem. Pán je blízko. (Flp 4,4-5)

Schválně jsem se dívala do různých překladů Bible. Opravdu je všude „v Pánu“, nikoliv „s Pánem“ nebo „z Pána“, jak bych očekávala. Takže žádný překlep, ale záměr – charakteristickým rysem křesťanského svědectví musí být radost v Pánu. Radost plynoucí z osobního, intenzivního, intimního vztahu s Ježíšem. Radost založená na naději v život věčný. Radost z jistoty, že Pán je blízko. Taková hluboká radost nutně musí být na člověku vidět a musí ovlivnit i jeho vztahy k druhým lidem. Bude v nich spontánně vyvolávat otázky po zdroji a původu oné radosti i naděje. Nikoho nenechá v klidu. Všem bude vrtat v hlavě. Začnou se ptát a já budu moci – tak jako Jan Křtitel – ukázat na Pána: „Pán je blízko. Nezaváhej!“

Pane,

apoštol Pavel nepíše dopis Filipánům u kavičky v obýváku. Píše ho ve vězení, a přesto z něj zapalující radost prýští. Na jiném místě prozrazuje, čím to je: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“ Kéž to platí i o mně.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Ve spojovačce se schovávala lucerna se svíčkou, květiny a věnec.

Klíč k přečtení textu: Slovo listopad se opakovaně po jednotlivých písmenech vkládalo mezi slabiky slov textu.

BIBLICKÉ POSTAVY – HABAKUK

Počátek adventu, doby očekávání Mesiáše, nás vybízí, abychom do naší galerie biblických portrétů přidali několik tzv. „malých“ proroků, svědků naděje Izraele. Nejde o abstraktní naději, která se pohybuje mezi dějinami a mytickými vidinami, ale o naději, která má reálný základ v přítomnosti. Začneme prorokem, o němž není známo téměř nic, ani přesný význam jeho jména Habakuk., jež snad označovalo některé vodní rostliny nebo jiné květiny. Několik narážek rozptýlených v jeho spisku o pouhých třech kapitolách ukazuje na chronologickém umístění do doby vlády krále Joakima, Jeremiášova odpůrce, který nastoupil v roce 609 po spravedlivém a nešťastném králi Jošijáhovi, který byl zabit v bitvě faraonem Nekom.

Nacházíme se tedy v dramatickém období dějin judského království, na prahu jeho zániku, a zaznívá nám hlas proroka Jeremiáše, z jehož knihy nám jako první čtení dnešní liturgie nabízí úryvek (33, 14-16). Habakuk říká, že Hospodin povolá „Chaldejce (tj. Babylóňany), krutý a útočný národ (...). Je hrozný, je strašný, vyhlásí své právo a svou svrchovanost. Jeho koně jsou rychlejší než levhart divočejší než vlci na stepi“, zatímco „jeho jezdci (...) přilétnou jak orel, který se vrhá na žrádlo. Všichni se ženou za násilím, tváře jich všech jsou jako žhoucí vítr, zajatce hromadí jako písek“ (1,6-9).

Habakuk vyniká brilantním a realistickým slohem – jeden komentátor napsal, že „pro harmonickou krásu některých míst a pro vznešenost a upřímnost řeči patří jeho knížka k nejpřitažlivějším v Bibli.“ V křesťanské tradici prorok proslul větou o pouhých třech hebrejských slovech: *saddiq be'emunato jihjej*, „spravedlivý bude žít pro svou věrnost“ (2,4). Prorokova věta má jednoduchý smysl: kdo důvěřuje v Boha a zůstane mu věrný, zachrání si život, naproti tomu „zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši“. Je možné, že svatý Pavel použil tuto větu jako syntézu a pečeť svého stěžejního díla *Listu Římanům* (1,17). A jako skutečný základ pro svou teologii ospravedlnění z víry. Apoštol jej pojímá takto: „Spravedlivý bude žít z víry.“

V krátké Habakukově knize je třeba vyzdvihnout třetí kapitolu. Podle názorů badatelů obsahuje prastarý hymnus, který byl zřejmě složen o tři století dříve, v 10. stol. př. Kr. Jde o silný text, který líčí strašné Boží zjevení, jež rozvrátí vesmír. Předchází mu hrozný předvoj, vtělený Mor, který je následován rovněž strašlivou planoucí Horečkou, Hospodin sám ničí zemi a rozsévá hrůzu mezi národy. Nic neobstojí před božským Lukostřelcem, který vrhá světla jako střely. A na tomto pozadí zkázy vchází autorovi jitřenka naděje a radosti: „Hospodin, Pán, je mou silou, mé nohy učiní podobné nohám laní a zavede mě na mé výšiny“ (3,19).

Uvedme jednu zajímavost: Habakuk se znovu objevil v zázračných a legendárních příbězích knihy *Daniel* (14,31-42). Jednoho dne připravoval polévku a chystal se ji odnést žencům na pole. Jeden anděl „jej chytil za kšticí vlasů a rychlostí větru jej přenesl do Babylónie a přemístil jej k východu jámy lvů“, kde byl Daniel. Habakuk křičel: „Danieli, Danieli! Vezmi si jídlo, které ti Bůh posílá!“ Daniel se nasytil, „zatímco anděl hned přenesl Habakuka zpět“ do Judska. Hezký případ solidarity mezi proroky!

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy) -oJ-

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ DĚTÍ 2019

Od února 2019 zahájíme přípravu dětí na první svaté přijímání. Příprava se bude týkat dětí, které chodí do 3. třídy ZŠ a popř. dětí starších. Prosíme rodiče, aby své děti přihlásili na přípravu u otce Josefa do konce kalendářního roku 2018.

Setkání rodičů proběhne v úterý 8. 1. 2019 od 16:00 h. na faře v Dolní Čermné. O účast prosíme alespoň jednoho z rodičů, abychom mohli domluvit den a hodinu jednotlivých setkání dětí.

První setkání dětí bude v sobotu 26. 1. od 9:00 do 11:00 h. na faře v Dolní Čermné.

V neděli 27. 1. při mši svaté v 10:30 h. v Dolní Čermné děti představíme farnosti.

Slavnost prvního svatého přijímání bude v neděli 26. 5. 2019.

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Prosinec 2018			
Ne 2. 12.	1. neděle adventní	7:30	p. Kunertová 300
		10:30	Müllerovi 177
Ne 9. 12.	2. neděle adventní	7:30	p. Havlíčková 341
		10:30	Klekarovi 292
Ne 16. 12.	3. neděle adventní	7:30	Vašíčkovi 349
		10:30	Macháčkovi st. 60
Ne 23. 12.	4. neděle adventní	7:30	Faltusovi 356
Po 24. 12.	Štědrý den	7:30	Motlovi 11
Út 25. 12.	Slavnost Narození Páně	10:30	Málkovi180
St 26. 12.	Svátek sv. Štěpána	7:30	Zpěvákovi 195
		10:30	Macháčkovi ml. HČ 180
Ne 30. 12.	Svátek Svaté Rodiny	7:30	Menclovi 193
		10:30	p. Krátký 73
Ledec 2018			
Út 1. 1.	Slavnost Matky Boží Panny Marie <i>Nový rok</i>	7:30	p. Filáček 332
		10:30	Kunertovi 458
Ne 6. 1.	Slavnost Zjevení Páně	7:30	Nastoupilovi 303
		10:30	Jurenkovi 160
Ne 13. 1.	Svátek Křtu Páně	7:30	Svobodovi 377
		10:30	Pecháčkovi 330
Ne 20. 1.	2. neděle v mezidobí	8:00	Adamcovi 18
Ne 27. 1.	3. neděle v mezidobí	7:30	Marešovi 172
		10:30	<i>Mše svatá pro děti</i>

POKŘTĚNI BYLI

na Mariánské Hoře	10. 11. 2018	Claudie Iva Vykydalová
na Mariánské Hoře	10. 11. 2018	Lukáš Jaroslav Kejzlar
ve Verměřovicích	17. 11. 2018	Jakub Daniel Sertič
ve Verměřovicích	18. 11. 2018	Eliška Adamcová
v Petrovicích	27. 11. 2018	Zorka Dolečková

RORÁTNÍ MŠE SVATÁ

V sobotu 15. 12. ráno v 6:45 hodin se sejdem v kostele v Dolní Čermné ke slavení rorátní mše svaté. Tato mše svatá bude zaměřená pro děti a zpěvem a hudbou ji doprovodí naše dětská schola. Kostel bude osvětlen pouze světlem svící, proto si vezměte svoji lampičku nebo svíci. Po mši svaté se všichni setkáme na faře u společné snídaně a po ní bude následovat adventní program pro děti.

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Dolní Čermná	středa 5. 12.	16:15 – 17:30 h.	P. Tomáš Fiala
	středa 5. 12.	17:30 – 17:55 h.	
Verměřovice	čtvrtek 6. 12.	16:30 – 17:55 h.	P. Josef Roušar
	pátek 7. 12.	17:00 – 18:55 h.	
Dolní Čermná	neděle 16. 12.	14:00 – 17:00 h.	P. Pavel Pokorný, P. Pavol Sandánus, P. Josef Roušar
	úterý 18. 12.	16:30 – 17:55 h., po domluvě také po mši svaté	P. Josef Roušar
	středa 19. 12.	16:30 – 17:55 h., po domluvě také po mši svaté	
	pátek 21. 12.	18:30 – 18:55 h., 20:00 – 21:00 h.	

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ

ve středu 5. 12. 2018 ve Verměřovicích, ve čtvrtek 6. 12. v Dolní Čermné a v pátek 7. 12. v Petrovicích.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ 1. NEDĚLE ADVENTNÍ neděle 2. prosince 2018 49. a 50. týden / 2018

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 3. 12.	sv. Františka Xaver., kněze		
úterý 4. 12.	po 1. neděli adventní	17:25 18:00	adorace v Petrovicích mše sv. v Petrovicích – za manžela a syna
středa 5. 12.	po 1. neděli adventní	18:00	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 6. 12.	sv. Mikuláše, biskupa	16:30 18:00	adorace a svátost smíření ve Verměřovicích mše sv. ve Verměřovicích – na úmysl dárce
pátek 7. 12.	sv. Ambrože, biskupa a učitele církve	Adventní duchovní obnova 17:00 19:00	adorace a svátost smíření v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné – za zemřelé z rodiny Jansovy a rodiny Výprachtických
sobota 8. 12.	slavnost PANNY MARIE POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU - doporučený svátek	8:00 9:00 17:00	mše sv. v Dolní Čermné – za požehnání pro duchovní obnovu farnosti dopolední blok přednášek v Orlovně v Dolní Čermné mše sv. ve Verměřovicích – za Růženu a Václava Horákovy, živou a zemřelou rodinu
NEDĚLE 9. prosince	2. NEDĚLE ADVENTNÍ	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné – za zemřelé dárce farností mše sv. v Petrovicích – za Karla a Marii Koskovy mše sv. v Dolní Čermné – za farníky
pondělí 10. 12.	po 2. neděli adventní		
úterý 11. 12.	po 2. neděli adventní	18:00	mše sv. v Dolní Čermné
středa 12. 12.	po 2. neděli adventní	18:00	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 13. 12.	sv. Lucie, panny a muč.	7:30	mše sv. v Dolní Čermné
pátek 14. 12.	sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve	18:30 19:00 20:00	adorace a svátost smíření v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné – za Filomenu a Jaroslava Šebrlovu večer chval na faře
sobota 15. 12.	po 2. neděli adventní	6:45 7:30 17:00	rorátní mše sv. v Dolní Čermné – zaměřená pro děti – za rodiny společná snídaneň a dopoledne pro děti na faře mše sv. v Petrovicích – za rodiče Mannlovy a Štáskovy a zemřelé z obou rodin
NEDĚLE 16. prosince	3. NEDĚLE ADVENTNÍ	7:30 9:00 10:30 14:00 – 17:00	mše sv. v Dolní Čermné – za farníky mše sv. ve Verměřovicích – za Marii Vackovou a manžela mše sv. v Dolní Čermné – za Josefa a Marii Hrdinovy, vnučku Marušku a rodinu Zouharovu svátost smíření v Dolní Čermné

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

V naší farnosti se duchovní obnova uskuteční v pátek 7. 12. a v sobotu 8. 12. 2018. Obnovu zahájíme v pátek 7. 12. při večerní mši svaté v 19 hodin. V sobotu 8. 12. bude mše svatá v 8:00 hodin v kostele v Dolní Čermné a po ní se sejdeme na dopolední blok přednášek v Orlovně v Dolní Čermné. Obnovu zakončíme společnou adorací v kostele. Duchovní obnovu povede P. Mikuláš Selvek, premonstrát z Milevska.

otec Josef

POUTNÍK, PROSINEC 2018

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 9. prosince 2018. Poutník vyjde 23. prosince 2018

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, P. Židek, T. Macháček, V. Kubičková, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.